

Natječaj Creatus 2017.

Udruga učeničkih domova Republike Hrvatske ove je godine pokrenula natječaj za najbolja pjesnička ostvarenja. Polazeći od kreativnosti kao sposobnosti stvaranja novih ideja te naziva natječaja – *Creatus*, cilj je bio potaknuti učenike na vlastiti izraz u formi pjesničkoga teksta. Između trinaest pristiglih radova stručno je povjerenstvo odabralo najuspješnije radove na temu *Do(m)živi poeziju*.

Ponuđena je tema imala za cilj učenike potaknuti na osobna razmišljanja o usponima i padovima, izazovima i preprekama, ali i nepovratnim i neprocjenjivim trenucima i iskustvima koja su obilježila razdoblje njihova školovanja i boravka u drugome gradu.

Pristiglim radovima učenici su dotaknuli svoju svakodnevicu od odlaska iz obiteljskoga okruženja, nesigurnosti i očekivanja u nepoznatom i novom, različitih odnosa s drugima i drugačijima do iščitavanja ponuđene teme u najširem smislu – *Doživi poeziju* – u tekstovima koji su ponudili otklon od konkretnosti te se prije svega doticali unutarnjega doživljaja sebe i svijeta u kojemu žive.

Najuspješnijim radovima vrednovani su tekstovi *Mjesto koje zovem dom*, učenice Vere Malinović (Učenički dom „Hrvatskoga radiše“, Osijek), *Koraci moji*, učenice Katicice Šafar, (Učenički dom Graditeljske škole Čakovec) i *Životna škola*, učenice Lorene Petrak (Učenički dom Ogulin), a povjerenstvo je odlučilo pohvaliti još dva rada *Oprostite mi – volim pisati*, učenice Jasmine Tokalić (Ženski đlački dom Split) i *Plesala je na kiši*, učenice Kristine Matanović (Učenički dom Karlovac).

U tekstu *Mjesto koje zovem dom* neposredno je i iskreno sažeto vrijeme od odlaska u novu sredinu do točke u kojoj je potrebno još jednom iznova krenuti u novi početak, ovoga puta život odrasle osobe. Sve ono dobro i vrijedno, zauvijek sačuvano tijekom života u domu, ostavlja sigurnost da se može vratiti, podsjetiti i pobijediti strah.

Koraci moji tekst je u kojemu se izmjenjuju „osobni koraci“, atmosfera novoga svijeta i osjećaji koje uočene domske slike potiču, polako i tiho šuljajući se poput zvuka olovke kroz ključanicu. S jedne strane snažna i jasna slika sebe u kojoj se u kretanju vremenom izdvajaju konkretne slike okvira u kojem se pjesničko ja našlo, postojalo i iz kojega polako izlazi.

Rimovani dvostisi teksta *Životna škola* neopterećeno i veselo nanizane su slike u rasponu od snova i osobnih doživljaja ljudi i sebe do uvjerenosti da je sve već proteklo upravo onakvo kakvo je i trebalo biti.

Radovi *Oprostite mi – volim pisati* i *Plesala je na kiši* pjesnički su tekstovi u kojima su se autori/autorice poigrale riječima koje su im poslužile u naglašavanju onoga što im je važno te pronašle svoje slike kojima će to i pokazati.

Između pisanja i govorenja i uz naslovnu ispriku *Oprostite mi – volim pisati*, jasno se iskazuje samosvijest o unutarnjem svijetu koji je važan i od kojega se na odustaje lako: *Oprostite mi, vi / koji nikada nećete shvatiti što se krije iza mojih rečenica...*, ali i dobronamjernost u uspostavljanju komunikacije: *Oprostite mi, ja volim pisati. / I ne znam pričati. Ali mogu vam napisati pismo.*

U tekstu *Plesala je na kiši* pjesnički se glas izmiče u treće lice, a govor o njemu daje mogućnost objektivnijeg sagledavanja pjesničkih slika u kojemu se tijelo spaja s kišom, a ritam se naglašava pokretom: *i plesala je satima dok bi joj niz tijelo klizila voda* upustivši se u dokidanje protoka vremena: *Plesala je kao da sutra ne postoji.*

Zahvaljujemo svima koji su se ove godine uključili u natječaj te pozivamo i sve ostale da se svojim tekstovima pridruže dogodne, u novom natječaju, u novoj temi...

Agencije za odgoj i obrazovanje
Voditeljica odjela za srednje škole
Mirela Barbaroša-Šikić, prof.

Mjesto koje zovem dom

Novi početak.

Ustajem i krećem.

Napuštam dobro znane ulice,
dom, majčinu kuhinju i obitelj.

Idem u nepoznato.

I vrijeme prolazi

i godine se redaju

i svaki je dan novi izazov.

Iznova padam, ali uporno ustajem.

Plačem, smijem se

i uživam u najboljim godinama.

Ali vrijeme prolazi

i godine su se izredale

i dolazi kraj.

Ubrzo ću imati priliku

za novi početak.

Ustat ću i krenuti.

Napustit ću dobro upoznate ulice,

buku grada, drugi dom

i prijatelje koji su mi postali

druga obitelj.

Ali nije me strah,
jer znam da se uvijek
mogu vratiti i posjetiti
mjesto koje zovem dom.

**Vera Malinović, 4. razred,
Učenički dom "Hrvatskoga radiše", Osijek**

Koraci moji

Ulazim, tiho se probijam kroz
njihove pospane korake, ulazim
u njihov, samo njihov svijet.

Gledam, svako lice svoju čarobnu
priču ima, gledam taj čvrsti lanac
tražeći mu kraj, kraja nema.

Slušam, tišina se skriva u uskom
hodniku, slušam zvuk olovke koji se
lagano šulja kroz ključanicu, šaljam se i ja.

Osjećam, sreća pomiješana s kreativom
krasi te stare zidove, osjećam svaki njihov

zajednički ispunjen trenutak, baš svaki.

Izlazim, koraci moji nestaju s tihim
povjetarcem, izlazim iz te kule zajedništva
različitih ljudi, domskog zajedništva.

Katica Šafar, 3. razred, Učenički dom Graditeljske škole, Čakovec

Životna škola

Došla sam tu, u grad malo veći,
razmišljala sam samo o sreći.
Upoznavala ljude nove,
ostvarivala, svoje najluđe snove.
Velika promjena, za mene to je bila,
svoje navike, doma sam ostavila.
Svaki dan bio je neki provod,
ni za što nam nije trebao povod.
Pravu ekipu u domu sam upoznala,
o takvom životu, svašta sam doznala.
Dijelim isti krov s puno ljudi,
ponekad pristojni, ponekad ljudi.
No, nije sve tako krasno,
ponekad shvatim, al' već je kasno.

Bila sam naivna i vjerovala u svašta,
puno toga pokvari bujna mašta.
Sve oko sebe prijateljima sam zvala,
a oni nikad, ni „volim te” ni „hvala”.
Naučila sam nešto što mnogo vrijedi,
ne slušaj laži, to te jako povrijedi.
Shvati kako se na greškama uči,
i kako se nikad ne treba povući.
Da ponovno birat’ mogu,
mijenjala ništa ne bih,
odabrala bih Ogulin,
i učinila isto sve bih.

Lorena Petrak, 2. razred, Učenički dom Ogulin

Plesala je na kiši

Kada je na prozoru kapi kiše primijetila,
odmah je brzo iz kuće izletjela.
Kiša joj je bila strast u kojoj je uživala,
čak ju je i po sunčanom vremenu dozivala.
Voljela je oblačiti dugačke haljine do poda
i plesati satima dok bi joj niz tijelo klizila voda.

U ritmu padanja kiše, pokretima se razmahala,

prvo brzo, pa onda sporije bi skakala.
Na njenoj koži kapljice su postale kristal,
a u njenim očima sijao je blagi žar.
To se zove ljubav što s kišom kroji.
Plesla je kao da sutra ne postoji.

Kristina Matanović, 3. razred, Učenički dom Karlovac

Oprostite mi – volim pisati

Oprostite mi – volim pisati.
Nikad nisam bila dobra u verbalnoj komunikaciji.
Naprotiv!
Bila sam grozna.
Zbunjeno sam tragala za izvorom problema
Pokušavala se promijeniti
Dok nisam shvatila
Kako se izraziti,
Gdje se izraziti.
Oprostite mi! Volim pisati
I papir mi je najbolji prijatelj
U trenucima ekstaze, tuge
Ili pak ravnodušnosti.
Njegova me bjelina, čistoća
Privlače do nebeskih visina.

Oprostite mi,
Da, ja volim pisati
I svaka napisana riječ u mojoj prošaranoj bilježnici
Sadrži moju dušu, tijelo,
I puno više od toga.
Te riječi možda nemaju svoju vlastitu
Glavu
I svoj vlastiti rep
Ali važno je da su tu.
Za mene!
Oprostite mi, vi
Koji nikada nećete shvatiti što se krije iza mojih rečenica,
I vi kojima su moja razmišljanja,
U najmanju ruku, nedostižna!
Ja volim pisati.
U meni je
Nagon, želja, potreba
Da se izrazim,
Da se ispušem.
Oprostite mi, ja volim pisati.
I ne znam pričati.
Ali mogu vam napisati pismo.

Jasmina Tokalić, 3. razred, Ženski đачki dom Split

